

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ปล่อย

ไผ่ผัด

ทดลองอ่าน

คนนั้นซะ

放开那个女巫

11

ENTER
ปกแดง

ENTER
ปกแดง

ENTER
ปกแดง

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ขึ้นชื่อว่าเป็นสงครามที่ไร้พ่ายมานานกว่าสองร้อยปี ขนาดเจ้าหญิงลำดับที่สามผู้โหดเหี้ยมมากประสพการณ์ พระสันตะปาปาผู้นั่งอยู่บนจุดสูงสุดของศาสนจักร หรือแม้กระทั่งผู้บริสุทธิ์ด้วยกันเองก็ยังไม่อาจเอาชนะได้ ทว่าจู่ๆ คนที่คิดหาทางทำลายมันได้กลับเป็นแค่คนธรรมดาเสียนี้

โรแลนด์อาศัยความรู้ด้านอาวุธจากยุคปัจจุบันเอาชนะซีโรที่กลืนกินความทรงจำของผู้คนนับพันได้สำเร็จ ดูแล้วสถานการณ์ก็ควรจะคลี่คลายลง แต่เหล่าแม่มดกลับต้องเครียดหนักกว่าเก่าเพราะพระราชินีของพวกเขา กลับไม่ยอมฟื้นขึ้นมา ไม่มีใครรู้ว่าเป็นเพราะอะไร แม้แต่ตัวโรแลนด์เองก็ยังหาสาเหตุไม่พบ มีเพียงสิ่งเดียวที่เขาแน่ใจก็คือผลของชัยชนะในครั้งนั้นทำให้คนธรรมดาอย่างเขา ‘ไม่ธรรมดา’ อีกต่อไป

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างชั้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ฆาตกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เอ๋อรั่มู ชื่อจริงคือเฉิน รู่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเอ๋อรั่มูเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เอ๋อรั่มูไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะใช้มันในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

ต้องหาผู้ถูกเลือกให้พบต่างหาก ทุกอย่างถึงจะดีขึ้นอย่างแท้จริง
หากไม่สามารถหยุดปีศาจเอาไว้ได้ ทุกคนก็มีแต่ต้องตายสถานเดียว
เมื่ออยู่ต่อหน้าสงครามแห่งเจตจำนงพระเจ้าที่ตัดสินชะตาชีวิต
ของมวลมนุษยชาติ ไหนเลยจะมีผู้ใดหลบหนีไปได้

ตอนที่ 629

หลังศึกตัดสิน

ด้านนอกกระโจมมีเสียงอะอะโวยวายจนเนลที่นอนเหม่ออยู่บนฟูกต้องหันหน้าไปมอง เขาเห็นผ้าผืนหนาด้านหน้าถูกลีอกออก เป็นขวานเหล็กที่โน้มตัวเดินมุดเข้ามาด้านใน

"ท่าน...ท่านผู้บัญชาการ" ด้วยคิดไม่ถึงว่าผู้บัญชาการของกองทัพที่หนึ่งจะมาเยี่ยม เขาจึงรีบลุกขึ้นนั่งแล้วทำวันทยหัตถ์

"ตามสบายเถอะ" ขวานเหล็กเดินมานั่งขัดสมาธิข้างๆ เขา "อาการบาดเจ็บเป็นอย่างไรบ้าง"

"ไม่เป็นไรมากขอรับ แค่พินหันไปสองซี่" เนลลูบแก้มที่ยังบวมปูด "ไม่ค่อยปวดเท่าไรแล้วขอรับ"

"เช่นนั้นก็ดี" ขวานเหล็กพยักหน้า "หลายวันมานี้คุณหนูนาน่ายุ่งมากคนที่บาดเจ็บเล็กน้อยคงได้แต่ต้องรักษาตัวเองไปก่อน รอให้การช่วยเหลือเสร็จสิ้นลงแล้ว เจ้าค่อยไปขอให้ท่านไวกะนต์ทีกซ่อมฟันให้แล้วกัน เรื่องค่าใช้จ่ายทางกองทัพจะรับผิดชอบให้เอง"

"ข้าเข้าใจขอรับ อาการบาดเจ็บเพียงแค่นี้ไม่ต้องไปรบกวนคุณหนูนาน่าหรรอก คุณหนูเองก็คงเหนื่อยมากเหมือนกัน..." พอพูดถึง

ตรงนั้นเนลพลันลั้งเลขึ้นมาเล็กน้อย "ไม่รู้ว่าแคตคลอว์เขา..."

แคตคลอว์คือคนที่แย่งปืนยาวจากมือเพื่อนทหารแล้วเอาพานท้ายปืนทาบเขาจนสลบ ภาพสุดท้ายที่อีกฝ่ายกำลังยกปืนเล็งมาที่ตนยังคงชัดเจนอยู่ในความทรงจำ

"สบายใจได้ เขาไม่เป็นอะไร" ขวานเหล็กพูดพลอบ "กองคุ่มกันรวบตัวเขาไว้ได้ในตอนที่ยกปืนขึ้นมา มิหนำซ้ำเขาก็ไม่ได้มีเจตนาจะทำร้ายเพื่อนทหาร หากแต่ถูกพลังของแม่บดควบคุม ดังนั้นเขาจึงไม่ถูกลงโทษใดๆ ตอนนี่กลับไปฝึกซ้อมกับหน่วยแล้ว"

"จริงหรือขอรับ..." เนลถอนหายใจออกมา "ตอนนั้นข้านี้กว่าตัวเองต้องตายเสียแล้ว คนอื่นเป็นอย่างไรบ้างขอรับ"

ตามแผนที่วางไว้ก่อนการรบ แต่ละป้อมจะมีหน่วยปืนกลสองหน่วยและกองคุ่มกันอีกห้าคน ต่อให้ศัตรูบีบเข้ามาถึงด้านล่างของป้อม พวกเขาก็จะยังสามารถรักษาฐานที่มั่นไว้ได้ นอกจากสมาชิกสองถึงสามคนในหมู่ที่รับผิดชอบเรื่องการขนส่งกระสุนแล้ว คนอื่นๆ ล้วนสวมใส่ศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าเอาไว้ทั้งสิ้น เดิมคิดว่าแคใส่เพื่อกันไม่ให้เกิดเหตุขัดข้อง แต่คิดไม่ถึงเลยว่าจะมีช่องโหว่เกิดขึ้นจริงๆ

"ก็เจอไม่ต่างกันหรอก" ขวานเหล็กพูดพร้อมผายมือออก "แต่ไม่นับว่าร้ายแรงอะไร มิฉะนั้นพวกเราคงไม่ได้มาเฝ้าอยู่ตรงนี้แล้ว"

"ศาสนจักรลาถอยไปแล้วหรือ..." พอพูดจบเนลถึงรู้สึกว่าเป็นคำถามที่โง่มาก "เออ ข้าหมายถึงหลังจากนั้นเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือขอรับ"

"ศัตรูเปิดฉากบุกครั้งสุดท้าย แต่พวกมันก็ไม่สามารถข้ามหลุมพรางและแถวที่สี่มาได้ ไม่ว่าจะป็นกองกำลังพิพากษาหรือนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าก็ล้วนถูกบดขยี้จนย่อยยับ ต้องทิ้งชีวิตไว้บนสนามรบสองพันกว่าศพ ส่วนที่เหลือก็แตกพ่ายหนีไป...สุดท้ายพวกเราจึงเป็นฝ่ายได้รับ

ชัยชนะ"

สิ่งที่ทำให้เนลส์บสนกก็คือในตอนที่ขวานเหล็กพุดถึงตรงนี้ สีหน้าของเขาไม่ได้แสดงถึงความตื่นเต้นดีใจสักนิด แต่กลับเป็นความคร่ำเคร่งที่ยากจะบรรยาย ยิ่งอีกฝ่ายไม่อธิบายถึงเหตุผล ตัวเขาเองก็ยังไม่กล้าถามต่อ

ทั้งคู่ต่างนั่งเงียบ ไม่มีใครพูดอะไรออกมา

ผ่านไปครู่หนึ่งขวานเหล็กก็ถอนหายใจแล้วตอบที่ป่าของเขาแรงๆ "ในเมื่อไม่เป็นอะไรมาก เจ้าก็พักผ่อนเยอะๆ แล้วกัน ประเดี๋ยวเข้าไปดูคนอื่นก่อน"

เมื่อเห็นว่าขวานเหล็กกำลังจะออกไป เนลจึงรวบรวมความกล้าตะโกนเรียกเขาไว้ "ท่านผู้บัญชาการ"

"ว่าอย่างไร"

"ข้า...ข้าอยากจะทำออกจากกองทัพที่หนึ่งขอรับ" เขาพูดเสียงเบาหวือ "ทำไม" ขวานเหล็กขมวดคิ้วถาม

"บางที่ข้าคงไม่สามารถเป็นพลปืนกลได้แล้วขอรับ" เนลก้มหน้าลงอย่างเศร้าสร้อย ทุกครั้งที่เขาหลับตา ในหัวก็มักจะเห็นภาพแม่มดเด็กที่สวมชุดยาวสีแดงถูกกระสุนปืนกลสาดใส่ "ระหว่างการรบครั้งนี้ ข้าเกิดความลังเลที่จะสังหารศัตรู..."

"เป้าหมายเป็นผู้บริสุทธิ์ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะใช่หรือไม่" ขวานเหล็กพุดตัดบทเขา "หน่วยของเจ้ารายงานข้าในเรื่องนี้แล้ว ข้าไม่ถือว่าความคิดของเจ้าถูก แต่ไม่อาจมองว่าผิดได้เช่นกัน ตอนนี้อยากจะถามเจ้าแค่คำเดียว เจ้าคิดจะทอดทิ้งพระราชารึหรือ"

"ไม่...ท่านผู้บัญชาการ ไม่มีทางขอรับ" เนลรีบปฏิเสศ "ชีวิตนี้ข้าคือคนของพระองค์"

"เช่นนั้นข้าก็ไม่อาจอนุมัติคำขอของเจ้าได้" ขวานเหล็กพุดอย่าง

ไม่ลังเล "เวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ยอันตรายที่สุดของกองทัพที่หนึ่งและเมืองเนเวอร์วินเตอร์ ข้าขอสั่งให้ทุกคนในกองทัพรักษาหน้าที่ของตนปกป้องพระราชารอแลนด์ วิมเบิลตันด้วยชีวิต ไม่ใช่แค่ว่าทำได้หรือจะพยายามทำให้ได้ แต่ทุกคนต้องทำให้ได้! หากเจ้าไม่สามารถเป็นพลปืนกล จะไปเป็นคนสังเกตการณ์หรือผู้คุ้มกันก็ยอมได้ แต่ห้ามออกจากกองทัพเด็ดขาด เข้าใจหรือไม่"

ประโยคสุดท้ายของผู้บังคับบัญชามีความเด็ดขาดอย่างมาก

"ชะ...ขอรับ! ท่านผู้บัญชาการ!" เนลทำวันทยหัตถ์

"เช่นนั้นก็เอาตามนี้" พุดจบขวานเหล็กก็ลุกออกไปโดยไม่หันกลับมา ทว่าภายในใจเนลพลันเกิดคลื่นยักษ์ซัดกระหน่ำ

พวกเราชนะแล้วไม่ใช่หรือ เหตุใดตอนนี้กลับเป็นช่วงเวลาที่ยอันตรายที่สุดเล่า ยิ่งไปกว่านั้นท่านขวานเหล็กยังเน้นย้ำให้กองทัพที่หนึ่งปกป้องพระราชารอแลนด์ด้วยชีวิตอีก... ทันทันนั้นสมองของเขาก็ผุดความคิดที่น่ากลัวขึ้นมา หรือว่า...ระหว่างศึกครั้งนี้จะเกิดเรื่องขึ้นกับพระราช

ความคิดนี้ทำเอาเขาเย็นวาบไปทั้งตัว

"สถานการณ์เป็นอย่างไรบ้าง" คาลวิน เคนต์เดินเข้ามาในห้องนอนของบุตรสาว ก่อนจะเห็นว่าเธอกำลังเก็บเสื้อผ้าอยู่

"กองทัพที่หนึ่งกับแม่มดปิดล้อมปราสาทไว้อย่างแน่นหนา แม้แต่ข้าก็เข้าไปไม่ได้" เอดิธเบะปาก "แต่ถ้าพระองค์ทรงฟื้นขึ้นมาแล้วก็ต้องมีข่าวแพร่ออกมาแน่นอน ดังนั้น...ข้าว่าสถานการณ์ตอนนี้ยังคงเป็นเหมือนเดิม"

"แล้วเจ้าล่ะ เตรียมจะออกเดินทางหรือ" ดยุกหยิบชุดราตรีสีดำ ขึ้นมาจากกองเสื้อผ้าที่สุ่งราวกับภูเขา จากนั้นกางมันออกแล้วพินิจพิเคราะห์ดู "ชุดนี้ไซร์เนื้อหนังไปหน่อยกระมัง"

เอดิธกลอกตาใส่เขา "ข้าบอกเมื่อไรว่าจะเอาชุดนี้ไป มีหน้าข้า มันก็เป็นชุดที่ทำนให้ข้าเป็นของขวัญไม่ใช่หรือ ตอนนั้นท่านยังบอกให้ข้า ใสไปงานเลี้ยงของทอว์ฟิคอยู่เลย"

"แค่ว่า...เช่นนั้นหรือหรือ" คาลวินวางชุดราตรีลงอย่างกระอักกระอ่วน "เจ้าคิดว่าคนของพระราชาก็จะถอยกลับเมืองเนเวอร์วินเตอร์เลยหรือไม่"

"เป็นไปได้สูง" เอดิธพับเสื้อผ้าเก็บลงกระเป๋าหนึ่งที่ละตัว "แม้ ศาสนจักรจะพ่ายแพ้แล้ว แต่กองทัพที่หนึ่งเองก็ใช้เสบียงและกระสุนไป ไม่น้อย กองกฤษฎีศาสดาการณ์ว่าต้องรออีกหนึ่งเดือนกว่าพวกเขาจะ กลับสู่สภาพพร้อมรบอีกครั้ง หากพระราชารอแลนด์ไม่เป็นอะไร ก็แล้วไป อย่างมากคงแค่อพยุดินแดนเหนือต่ออีกสักหน่อย แต่ตอนนี้ พระองค์ยังไม่ทรงฟื้นขึ้นมาเลย ขวัญและกำลังใจของกองทัพคงเสียไปมาก ในเวลาเช่นนี้ชิวานเหล็กไม้กล้าบุกเมืองศักดิ์สิทธิ์ต่อแน่นอน ส่วนหลังจากนี้เขาจะทำอย่างไรก็ได้ไม่ยาก"

"เจ้าต้องตามพวกเขากลับไปจริงๆ หรือ" คาลวินถามอย่างกังวล "หากพระองค์ทรง...เป็นอะไรขึ้นมา ภายในอาณาจักรอาจจะเกิดความ วุ่นวายได้ อยู่ที่นี่ย่อมปลอดภัยกับเจ้ามากกว่า"

"ยังเป็นเช่นนี้ ข้ายังต้องไปที่เมืองเนเวอร์วินเตอร์" ไข่มุกแห่ง ดินแดนเหนือยึดตัวขึ้นพร้อมสะบัดผมที่ยาวสลวยไปด้านหลัง "ที่นั่น กลายเป็นจุดเริ่มต้นของอาณาจักรใหม่แล้ว ไม่ว่าโรแลนด์จะอยู่หรือไม่ ก็มีค่าเท่ากัน และสำหรับตระกูลเคนต์แล้ว การที่เขายังไม่ได้สติถือเป็น ทั้งความท้าทายและโอกาส"

ดยุกพลันสูดปากด้วยความตกใจ "หรือว่าเจ้าคิดจะ..."

"ท่านคิดงายเกินไป" เอดิธยกไหล่ "ตอนนี้คนที่สามารถมาแทนที่ โรแลนด์ได้ มีเพียงทิลลี วิมเบิลตันที่เป็นน้องสาวของเขาเท่านั้น นอกจากนี้นางแล้วเกรงว่าคงไม่มีใครหลอมรวมแม่มดกับคนธรรมดา

ให้อยู่รวมกันได้ แต่ปัญหาคือนางเองก็เป็นแม่มดเหมือนกัน ดังนั้นเวลาจะจัดการขุนนางก็จำเป็นต้องอาศัยความช่วยเหลือจากคนธรรมดา" เธอหยุดลงเล็กน้อย "และคนคนนั้นยอมเป็นข้าอย่างไม่ต้องสงสัย ท่านพ่อ นี่เป็นโอกาสดีที่เราจะได้ปีนขึ้นไปถึงจุดสูงสุดของอำนาจ ข้าไม่อยากปล่อยให้มันหลุดมือไป"

ตอนที่ 630

ผู้บริสุทธิ์ที่ถูกจับ

ไนติงเกลไม่เคยรู้สึกผิดถึงเพียงนี้มาก่อน

เดิมเธอคิดว่าขอเพียงตัวเองอยู่ข้างกายโรแลนด์ก็จะมีใครมาทำร้ายเขาได้

แต่ตอนนี้เธอยืนอยู่ในห้องนอนของปราสาทประจำเมืองดีปวัลเลย์ บนร่างกายไร้ร่องรอยขีดข่วน แต่โรแลนด์กลับยังนอนไม่ได้สติอยู่บนเตียง

เธอไม่พบท่าที่ตอบสนองทางเวทมนตร์ใดๆ จากร่างกายของเขา อวัยวะภายในเองก็ไม่ได้เสียหาย นี่ไม่ใช่คำสาปประเภทที่ทำให้กลายเป็นเจ้าชายนิทรา ซ้ำยังไม่ใช่ความสามารถที่ทำให้ลายอวัยวะภายใน แม้แต่อาการที่พบเห็นอะไรมา มากก็ยังไม่วิเคราะห์ประเภทของพลังกับวิธีแก้ไข ไม่ออก

วิธีปลุกคนสลบถูกจัดมาใช้จนครบ ทว่ากลับไม่ได้ผลสักวิธี โรแลนด์ไม่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอกแม้แต่น้อย หากไม่เป็นเพราะยังมีลมหายใจกับชีพจรอยู่ เกรงว่าตัวเขาในตอนนี้น่าจะไม่ต่างอะไรกับคนตายแล้ว

ในที่สุดเธอก็เข้าใจในสิ่งที่อาการาเคยเตือน

เมื่ออยู่ต่อหน้าพลังของแม่มด ไม่มีการป้องกันใดที่จะปลอดภัย
อย่างแท้จริง

แต่กว่าจะคิดได้ก็สายไปเสียแล้ว

ทันใดนั้นนอกห้องก็มีเสียงฝีเท้าร็อบร็อบดังขึ้น โลด์นิงผลึกประตู
เข้ามาพร้อมกับตะโกนเสียงดัง "ผู้บริสุทธิ์คนนั้นพ้นแล้ว!"

แม่มดที่อยู่ในห้องตื่นตัวขึ้นมาทันที

"ทุกคนอย่าเพิ่งใจร้อน แห่กันเข้าไปถามเช่นนั้นไม่มีประโยชน์หรอก"
เวนต์พูด "ยิ่งไปกว่านั้นพวกเรายังไม่รู้แน่ชัดถึงพลังของนาง เพื่อความ
ปลอดภัย ให้ท่านอากาธากับไนติงเกลเป็นคนเข้าไปจะดีกว่า"

ในฐานะรุ่นพี่ที่ได้รับความไว้วางใจจากพี่น้องแม่มด น้ำเสียง
เยือกเย็นของเธอทำให้ทุกคนค่อยๆ สงบสติอารมณ์ลง

ไนติงเกลสูดหายใจแล้วพยักหน้าให้เวนต์ "ข้าจัดการเอง"

จากการใช้ชีวิตอย่างหลบๆ ซ่อนๆ มานานหลายปี เธอรู้ดีว่า
อารมณ์ด้านลบไม่เป็นผลดีต่อการพลิกสถานการณ์แม้แต่น้อย โดยเฉพาะ
ในช่วงเวลาที่สำคัญเช่นนี้ เธอไม่อาจละทิ้งความรับผิดชอบของตัวเอง
เพียงเพราะความผิดพลาดอันใหญ่หลวงในอดีต

เธอต้องพาพระราชโอรสแลนดกลับมาให้ได้

"พวกเราไปกันเถอะ" อากาธาถอนใจ

ไนติงเกลอาศัยจังหวะที่เดินออกจากห้องเหลือบไปมองด้านหลัง
อันน่าที่นิ่งอยู่ตรงหัวเตียงยังคงไม่ขยับเขยื้อนไปไหน สายตาเอาแต่
จดจ้องอยู่ที่โรแลนด์ราวกับไม่มีสิ่งใดในโลกนี้จะดึงดูดความสนใจของเธอ
ได้อีกแล้ว

ความรู้สึกผิดภายในใจของไนติงเกลยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น

ห้องคนรับใช้ที่ชั้นหนึ่งของปราสาทถูกเปลี่ยนให้เป็นห้องขังแบบ

พิเศษ ด้านหลังผนังห้องสี่ด้านมีศิลาลงทนต์แห่งพระเจ้าฝังไว้หลายสิบเม็ด หลุมดำที่ทับซ้อนกันหลายชั้นกลายเป็นกรงขังที่ตัดขาดความสามารถของแม่มดไปอย่างสิ้นเชิง มีแต่ต้องยืนอยู่กลางห้องเท่านั้นถึงจะใช้พลังวิเศษได้

ในดิ่งเกลย์อมรู้ว่าคนที่เธอกำลังจะสอบปากคำนั้นเป็นใคร

หลังสงครามจบลง ทหารของกองทัพที่หนึ่งพบผู้บริสุทธิ์สามคน อยู่ในหลุมสี่เหลี่ยมตรงหลุมเปลาะแถวที่สาม พวกเขาทุกคนยังมีชีวิตอยู่ คนหนึ่งใช้พลังจนหมดตัว อีกคนสลบไป ส่วนคนสุดท้ายที่ยังได้สติก็นั่งสั่นเป็นลูกนก จากคำบอกเล่าของเธอทำให้รู้ว่าผู้บริสุทธิ์ที่ซ่อนตัวอยู่ใต้ดินมีทั้งหมดห้าคน ได้แก่ ซีโร อีซาเบลลา แบล็กเวล แม็กกี้ และวานิลลาซึ่งก็คือตัวเธอเอง

วานิลลาสารภาพว่าเธอกับแม็กกี้รับผิดชอบเรื่องยืนยันตำแหน่งของพระราชาริแลนด์ และลอบพาแม่มดอีกสามคนเข้าสู่สนามรบ ส่วนเรื่องอื่นๆ พวกเขาไม่รู้อะไรมากนัก ผิดกับซีโร อีซาเบลลา และแบล็กเวลที่เป็นผู้บริสุทธิ์ในการดูแลของพระสันตะปาปาโดยตรง ตำแหน่งเทียบได้กับอัศวินนายก ความสามารถเองก็เป็นความลับของศาสนจักร น้อยคนนักที่จะรู้รายละเอียดพวกนี้ ตอนนี่แบล็กเวลตายไปแล้ว ซีโรก็ไม่รู้หายไปที่ใด คนเดียวที่จะบอกทุกอย่างได้เหลือเพียงแค่ อีซาเบลลาเท่านั้น

และจากการตรวจสอบก็พบว่าที่อีซาเบลลาสลบไปเป็นเพราะว่า ผีนใช้พลังจนหมดตัว รออีกสักวันสองวันก็จะฟื้นกลับมาเป็นปกติ นอกจากนี้ยังพบยันต์โบราณที่แตกเสียหายอยู่ในมือเธอหนึ่งชิ้น แต่เนื่องจากหินเวทมนตร์บนยันต์แหลกละเอียดไปหมดแล้ว อากาจึงไม่สามารถแยกแยะได้ว่ามันเป็นยันต์อะไรกันแน่

แต่คิดไม่ถึงว่าอีซาเบลลาจะหลับไปนานถึงห้าวัน ระหว่างนี้

ไนติงเกลรอคอยด้วยความร้อนใจจนคิดอยากจะมีดีปลุกอีกฝ่ายขึ้นมา หากไม่ได้เวนต์ก็คอยห้ามปรามไว้ เกรงว่าเธอคงได้ลงมือไปนานแล้ว

"เจ้าเป็นคนเห็นว่าคุณตื่นขึ้นมาหรือ" อภาธาหันไปถามไลต์นิง

สาวน้อยสายหิว "ตอนที่แอสเซสเข้ามาตรวจสอบ นางตื่นขึ้นมาเองนะ ตอนนั้นข้าก็เห็นว่านางนั่งอยู่ที่หัวเตียงก่อนแล้ว ทั้งยังบอกอีกว่าคุณของพวกเราทำอะไรนางไม่ได้"

สีหน้าของไนติงเกลเคียดขี้่งขึ้นมาทันที "นางคิดจะยั่วโมโหพวกเรา?"

"เดี๋ยวไปถามดูก็รู้" อภาธาพูดอย่างใจเย็น

ทั้งสองคนเดินผ่านการคุ้มกันของกองทัพที่หนึ่งไปที่ละชั้น สุดท้ายก็หยุดลงตรงหน้าห้องเล็กแคบห้องหนึ่ง รอบด้านไม่มีหน้าต่าง มีเพียงคูปน้ำน้ำมันสนที่ห้อยอยู่ด้านบนคอยให้แสงสลัวๆ ภายในห้องไม่มีอะไรเลยนอกจากเตียงไม้กับโต๊ะเตี้ยๆ ตัวหนึ่ง

ผู้บริสุทธ์ที่นั่งอยู่ตรงหัวเตียง ผลอนที่ปรกลงมาถึงบ่าทั้งสองข้าง ถูกแสงไฟย้อมจนกลายเป็นสีแดงทอง บนตัวยังคงสวมชุดของศาสนจักรที่เปื้อนเลือด เศษดินบนใบหน้าแข็งเป็นดวงๆ

"ดูเหมือนซีไรจะแพ้แล้ว" ไนติงเกลยังไม่ทันได้ถาม อีกฝ่ายก็ชิงพูดทำลายความเงียบขึ้นมาเสียก่อน "สุดท้ายนางก็ไม่สามารถกลายเป็นลูกรักของพระเจ้าได้..."

"ลูกรักของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ" ไนติงเกลกระตุกยิ้มเยือกเย็น

"วางใจเถอะ ข้าจะบอกทุกอย่างที่ข้ารู้" อีซาเบลลาทำเหมือนไม่ได้ยินแววจเสียดสีที่แฝงอยู่ในคำพูดของไนติงเกล เธอเพียงถอนใจออกมาเงียบๆ แล้วพูดว่า "หลังจากนั้น...ก็แล้วแต่พวกเจ้าจะจัดการแล้วกัน"

ท่าทีของผู้บริสุทธ์ทำให้ไนติงเกลรู้สึกแปลกใจ เพราะเธอมองออก

ว่าคำพูดของอีกฝ่ายล้วนเป็นความจริง

แต่จะมายอมรับความพ่ายแพ้ตอนนี้ก็สายไปเสียแล้ว "ก่อนหน้านี้เจ้ายังบอกอยู่เลยไม่ใช่หรือว่าคุณนี่ขังเจ้าไม่ได้ เหตุใดจึงพร้อมยอมรับชะตากรรมเสียแล้วล่ะ"

"ความสามารถของข้าคือทำให้ศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าใช้การไม่ได้ ขอแค่มีที่ให้ข้าแสดงพลัง ไม่ว่าจะชนศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้ามามากเพียงใดก็ไร้ประโยชน์" อีซาเบลลาค่อยๆ พูดต่อ "แต่ว่าข้าไม่สามารถทะลุกำแพงหรือดำดินหนีไปได้ ดังนั้นพวกเจ้าไม่จำเป็นต้องลำบากเตรียมห้องเช่นนี้ไว้ให้ข้าหรอก"

"ความสามารถของเจ้าส่งผลต่อศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าได้หรือ" อากาธาถามอย่างแปลกใจ

"พวกมันดูเหมือนหลุมดำที่ลึกจนมองไม่เห็นกันก็จริง แต่ถูกต้อง..." อีซาเบลลาพูดออกมาตรงๆ "ข้าสามารถทำให้พวกมันสิ้นฤทธิ์ได้"

"เจ้าจะบอกว่าที่ศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าของพระราชาริแลนด์ใช้การไม่ได้ ล้วนเป็นฝีมือของเจ้าอย่างนั้นหรือ" สองมือของไนติงเกลกำหมัดแน่น

"ตอนนั้นข้าไม่มีทางเลือกอื่น ซีโร่ถูกพระเจ้าทำให้หน้ามืดตามัวจนเชื่อว่าผู้ที่จะได้รับรอยยิ้มจากพระเจ้ามีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น"

อากาธารั้งมือไนติงเกลไว้ด้วยท่าทีใจเย็นพร้อมกับถามว่า "คนที่ทำให้พระราชาริแลนด์สลบไม่ยอมตื่นคือซีโร่ใช่หรือไม่ พลังของนางคืออะไร"

"สลบไม่ยอมตื่น?" อีซาเบลลาขมวดคิ้วเล็กน้อย "สมรภูมิจิตวิญญาณควรตัดสินแพ้ชนะได้ในพริบตา หากริแลนด์ไม่ได้กลายร่างเป็นซีโร่ตรงนั้นก็หมายความว่าซีโร่กลืนกินเขาไม่สำเร็จ หรือว่าเขาไม่

สามารถรับความทรงจำที่มากมายมหาศาลถึงเพียงนั้นไว้ได้ จึงยังไม่ได้สติขึ้นมา"

ในดิ่งเกลกับอภากาศสบตากัน "สมรภูมิจิตวิญญาณหรือ"

"ใช่แล้ว" อีซาเบลลาลพุดเสียงต่ำ "มันคือการต่อสู้โดยใช้จิตใจกับความมุ่งมั่น คนที่แพ้จะสูญเสียทุกสิ่ง ส่วนคนที่ชนะ...จะได้ทุกอย่าง นับตั้งแต่ชีโรที่ตื่นรู้กลายเป็นแม่มด นางไม่เคยพ่ายแพ้ในสมรภูมิจิตวิญญาณมาก่อน หลังจากกลืนกินคนธรรมดาไปกับแม่มดไปหลายพันคน นางไม่เพียงได้รับความทรงจำและความรู้ของพวกเขา แต่ยังมีอายุที่ยืนยาวมากด้วย...จนถึงตอนนี้ชีโรอาศัยอยู่บนโลกมาสองร้อยกว่าปีแล้ว" พอพูดถึงตรงนี้เธอพลันหลับตาลงอย่างเจ็บปวด "ข้าไม่เคยคิดมาก่อนว่านางจะพ่ายแพ้ให้กับเจ้าชายที่เป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง"

ตอนที่ 631

คำสัญญาในอดีตกับปัจจุบัน

หลังฟังอิซาเบลลาอธิบายเรื่องสมรภูมิจิตวิญญาณจบ หัวใจของไนติงเกลก็หล่นวูบลงไป "เจ้าหมายความว่าตัวเองก็ไม่ว่าต้องทำอะไรพระองค์ถึงจะทรงฟื้นขึ้นมา?"

อิซาเบลลას่ายหัว "เรื่องเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ข้าช่วยพวกเจ้าไม่ได้จริงๆ... แต่ตอนที่ซีโร่กลืนกินการ์เซีย นางเองก็เคยเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง ตอนนั้นนางอธิบายว่าเจอสิ่งที่น่าสนใจจากความทรงจำของการ์เซีย จึงใช้เวลาอยู่นานกว่าจะตื่นขึ้นมา ชีวิตของซีโร่ซับซ้อนยิ่งกว่าใครทุกคนบนโลกนี้ ข้าเดาว่าหากจะให้โรแลนด์รับความทรงจำพวกนั้นไป เกรงว่าต้องใช้เวลาไม่น้อย แต่ขอแค่เขายังมีชีวิตอยู่ สักวันก็น่าจะตื่นขึ้นมาได้เอง"

ไนติงเกลแยกแยะได้เพียงว่าอีกฝ่ายไม่ได้พูดโกหก จึงไม่อาจรู้ได้ว่าคำพูดที่ว่ามานั้นเชื่อถือได้หรือไม่ แต่อย่างน้อยการคาดเดาเหล่านี้ก็เป็นความคิดที่มาจากกันบั้งหัวใจของผู้บริสุทธิ์จริงๆ

ถึงอย่างนั้นเธอเองก็รู้ว่าสถานการณ์ในตอนนั้นไม่ได้ดีเลยสักนิด ความทรงจำที่รับใช้ศาสนจักรมาสองร้อยกว่าปีกับชีวิตการเป็น

เจ้าชายมากกว่ายี่สิบปี ความทรงจำฝังไหนที่จะเข้าครอบงำเขากันแน่ แล้วโรแลนด์จะหลงอยู่ในความทรงจำอันซับซ้อนเหล่านี้และหลับไปตลอดกาลหรือไม่

ในทางกลับกันหากเขาสามารถรับความทรงจำทั้งหมดของซีโร่ได้จริงๆ หลังจากตื่นขึ้นมาแล้วเขาจะยังเป็นโรแลนด์วิมเบิลตัน เจ้าชายลำดับที่สี่ของเกรย์คาสเซิล...และเป็นคนที่เธอเฝ้ารออยู่เหมือนเดิมหรือไม่ ความคิดที่หลังทะเลาะทำให้ในติงเกลจวนเจียนจะควบคุมอารมณ์ไว้ไม่อยู่

เธอเข้าใจแล้วว่าเหตุใดเวนต์ถึงให้อาณาตามมาด้วย

"มาเข้าเรื่องศาสนจักรกันเถอะ" อากาธาพูดขึ้นหลังจากนั่งเงยไปครู่ใหญ่ "เจ้ารู้เรื่องสมาพันธ์มากน้อยเพียงใด"

"สิ่งที่ซีโร่รู้ ส่วนใหญ่ข้าก็รู้ด้วย" อีซาเบลลาให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี "พวกเจ้าสงสัยเนื้อหาบนจดหมายนั้นอยู่หรือ หลังจากทีซีโร่ขึ้นเป็นพระสันตะปาปา ผู้บริสุทธิที่ได้รับการยอมรับจากสมาชิบล้วนเข้าถึงห้องหนังสือลับได้ทุกคน พวกข้าสามารถอ่านบันทึกประวัติลับที่ถูกปกปิดมาเป็นเวลากว่าสี่ร้อยปีได้ และบันทึกเรื่องอาณาจักรแม่มดกับปีศาจที่อยู่บนจดหมายก็เป็นความจริงทั้งสิ้น"

"หากข้อมูลที่พวกเจ้ารู้มีเท่าที่เขียนไว้บนจดหมาย เช่นนั้นก็ไม่มีค่าอะไรสำหรับพวกเราแม้แต่น้อย" อากาธายิ้มบางๆ "สำหรับพวกเจ้าอาณาจักรแม่มดคือประวัติศาสตร์ แต่สำหรับข้า มันคือส่วนหนึ่งของชีวิต เพราะว่าข้าคือแม่มดของสมาพันธ์"

ครั้งนี้อีซาเบลลากลายเป็นฝ่ายตกใจบ้างแล้ว "เจ้า...ว่าอะไรนะ"

"ข้ามาจากเมืองทาคิลลาเมื่อสี่ร้อยกว่าปีก่อน ได้เห็นเมืองศักดิ์สิทธิ์ล่มสลายไปต่อหน้าต่อตา ปีศาจเองก็ไม่ใช่อะไรที่น่ากลัวอะไร พวกมันยังอาศัยอยู่บนพื้นที่ส่วนใหญ่ของอาณาจักรดอร์วิน ที่ปลายสุดของแม่น้ำ

เรตรีเวอร์กับปาเร็นลับทางตะวันตกของเกรย์คาสเซิลก็มีค่ายของปีศาจ
อยู่เช่นกัน โรแลนด์เคยสู้กับพวกมันมาแล้ว"

ผู้บริสุทธ์ตกตะลึงจนพูดไม่ออก

"การเผชิญหน้ากับปีศาจเป็นเรื่องที่ช้าเรื่อก็ต้องเกิด พวกเรา
ต่างรู้ว่าสงครามแห่งเจตจำนงพระเจ้ากำลังจะมาถึง หากไม่เป็นเพราะ
ศาสนจักรกดดันเข้ามา โรแลนด์ก็คงไม่เลือกทำศึกกับพวกเจ้าในเวลา
เช่นนี้หรอก" อกาธาเว้นช่วงเล็กน้อย "สิ่งที่ช้าอยากรู้จักคือสมาพันธ์
กลายเป็นศาสนจักรได้อย่างไรกัน"

"เรื่องนี้..." ผ่านไปครู่ใหญ่โอซาเบลลาถึงได้สติคืนมา "บันทึก
ประวัติลับระบุไว้ว่าในระหว่างที่สมาชิกของสมาพันธ์กำลังหนีเอาชีวิตรอด
ได้เกิดศึกภายในขึ้น สถานที่ที่เกิดเหตุปะทะคือทิศตะวันตกเฉียงเหนือ
ของเทือกเขาสันวิถี ส่วนสาเหตุไม่ได้บอกเอาไว้ รู้เพียงว่านับแต่นั้นมา
สมาพันธ์ก็แตกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งคือแม่มดของทาคิลลา พวกนาง
พากันหนีเข้าโบราณสถานเขาวงกตที่อยู่ในเทือกเขา ส่วนอีกฝ่ายเป็น
แม่มดของเมืองมีทีเออร์พวกนางหนีขึ้นเหนือตามเจตนารมณ์เดิมของ
ท่านอควาเรียส จากนั้นตั้งรกรากอยู่ที่เมืองเฮอร์มีส และกลายมาเป็น
ศาสนจักรในปัจจุบัน"

"ศึกภายในระหว่างหลบหนี?" อกาธาถามพร้อมขมวดคิ้ว "นี่มัน
ฆ่าตัวตายชัดๆ"

"คนที่บันทึกประวัติลับเองก็คิดเช่นนี้ ศึกภายในครั้งนั้นทำให้
สมาพันธ์เสียหายอย่างหนัก นอกจากจะสูญเสียสุดยอดอมมนุษย์ไปถึง
สองคนแล้วยังคลาดกับกลุ่มแม่มดที่อพยพไปกับคนธรรมดาอีก กว่า
ฝ่ายที่เดินทางขึ้นเหนือจะถึงจุดหมายปลายทาง คนธรรมดาเหล่านั้น
ก็แตกฉานซ่านเซ็นไปหมดแล้ว" อีซาเบลลาถอนหายใจออกมา "ส่วน
สงครามแห่งความเชื่อหลังจากนั้นก็ทำเพื่อไล่สังหารแม่มดที่ไม่ใช่

สายต่อสู้อย่างเมืองมีทีเออร์...มีเพียงวิธีนี้เท่านั้น ศาสนจักรถึงจะฝังกลบประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาได้อย่างหมดจด"

"ฝังอดีตเพื่อที่จะไล่จับแม่มดได้ตามใจชอบ และสร้างกองกำลังลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าที่ไม่มีจิตใจขึ้นมาซะหรือ" ในดิงเกลพูดด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น "พวกเจ้าบ้าไปแล้ว"

"หากไม่เป็นเพราะศึกภายในครั้งนั้น สื่ออาณาจักรใหญ่ก็ไม่มีทางหลุดรอดจากการควบคุมของสมาพันธ์มาตั้งแต่ต้นแล้ว จำนวนของกองกำลังลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าเองก็คงจะมากกว่านี้" อีซาเบลลาลุกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "แต่แน่นอนในเมื่อโรแลนด์ วิมเบิลตันมีวิธีที่ดีกว่าเมืองศักดิ์สิทธิ์เฮอริสสล่อมไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป"

"นี่เจ้าไม่คิดจะอาลัยอาวรณ์ศาสนจักรน้อยหรือ" ในดิงเกลถามอย่างเสียดสี

"ขอแค่เอาชนะปีศาจได้ ข้าไม่สนหรอกว่าใครจะเป็นผู้ปกครองของแผ่นดินนี้ และนี่ก็เป็นเจตจำนงเดิมของสมาพันธ์" ผู้บริสุทธ์หลับตาลง "แม้ซีโรจะบ้าคลั่ง แต่นางก็มีความมุ่งมั่นที่จะสู้กับปีศาจมากกว่าใครอีกหลายคน และนี่ก็เป็นเหตุผลที่ข้าช่วยนาง"

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ในดิงเกลก็โมโหจนชักมีดออกมา

"หากฆ่านางแล้วทำให้โรแลนด์ฟื้นขึ้นมาได้ ข้าจะไม่ห้ามเจ้าเลย"

อากาธาพูดเสียงเบา

ผ่านไปครู่หนึ่งเธอจึงเก็บมีดเข้าฝัก

"จริงสิ ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องบอกพวกเจ้า" ในขณะที่คนทั้งสองเตรียมจะออกไป จู่ๆ อีซาเบลลาก็เอ่ยขึ้นมา "แม้ซีโรจะอนุญาตให้ผู้บริสุทธ์เข้าไปในห้องหนังสือลับ แต่ห้องภาวนาที่อยู่ชั้นบนสุดกลับเป็นห้องต้องห้าม แม้กระทั่งจะเฉียดเข้าใกล้ยังไม่ได้ นางเคยบอกข้าเพียงคนเดียวว่ามีแค่ตอนยืนอยู่ในห้องนั้น นางถึงจะได้เห็นพระเจ้า"

เมื่อเดินออกมาจากห้องซัง ไนติงเกลพลันหุบกำปั้นกับผนังอย่างแรง
"...บ้าเอ๊ย! สุดท้ายพวกเราก็ไม่มีวิธีที่จะปลุกพระองค์ขึ้นมา!"

"สิ่งที่ทำได้ก็ทำไปหมดแล้ว ตอนนี้อะไรที่เราคงทำได้แค่รอต่อไป"
ออกธาดูคปลอบ "อย่างไรก็ตามข้าว่านำข้อมูลพวกนี้ไปบอกให้ทุกคนรู้
ก่อนเถอะ"

"นางจะต้องชดใช้ในสิ่งที่ทำ ข้าขอสาบาน!"

"อย่าทำให้ถึงตายล่ะ นางยังมีประโยชน์ต่อพวกเรา...ไม่ว่า
จะเป็นการรับมือกับเมืองศักดิ์สิทธิ์ หรือการสำรวจความลับของศิลา
ลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า"

ไม่นานบรรดาแม่มดก็ออกมารวมตัวกันนอกห้องนอน ออกธาดู
จึงเริ่มถ่ายทอดเรื่องที่ได้ฟังมาจากผู้บริสุทธิ์ ส่วนไนติงเกลนั้นใจไม่ได้
อยู่ที่นั่นแล้ว

เธอค่อยๆ หลบไปอยู่ที่มุมหนึ่ง จากนั้นเรียกหมอกมาฆ่าแล้ว
เดินทะลุเข้าไปในห้องนอนของโรแลนด์

นอกจากเธอแล้ว ภายในห้องอันเจียบสงัดนี้เหลืออันนาอยู่เพียง
คนเดียว

ไนติงเกลเดินเนิบช้าไปที่ข้างเตียง เธอเห็นอันนากำลังกุมมือขวา
ของโรแลนด์ไว้ ในขณะที่ริมฝีปากพิมพ์พาดเสียงเบา

เธอต้องกลั้นหายใจถึงจะได้ยินเสียงกระซิบของอีกฝ่าย

"ยังจำที่ข้าเคยบอกไว้ได้หรือไม่...หากท่านเป็นอะไรไป ข้าจะพาคน
ที่ยอมติดตามท่านไปยังเกาะสลีปปี้งเพื่อสู้กับศาสนจักรให้ถึงที่สุด แต่
ตอนนี้ท่านยังอยู่ เพียงแค่หลับไปเท่านั้น ดังนั้นข้าจะรอต่อไป ไม่ว่าจะ
หนึ่งวัน หนึ่งปี หรือต่อให้ทั้งชีวิต ขอแค่ท่านยังหายใจอยู่ ข้าก็จะอยู่
ข้างกายท่านเช่นนี้ตลอดไป พักผ่อนให้สบายนะ ข้าจะคอยดูแลท่านเอง"

หัวใจของไนติงเกลบีบรัดแน่นขึ้นมาทันที ความรู้สึกที่เหมือนหัวใจ

จะแตกสลายเจ็บปวดยิ่งกว่าตอนที่ร่างกายได้รับบาดเจ็บหลายเท่า
เธองอตัวพลางยกมือกุมหน้าอกแน่นอย่างไม่อาจควบคุม
หยาดน้ำตาอุ่นๆ ทำให้สองตาของเธอพร่ามัว

ตอนที่ 632

ตื่นจากการหลับใหล

เมื่อมีแสงแยงเข้ามาในความมืด ทศนวิสัยที่พรำมัวจึงเริ่มปรับตัว เข้ากับแสงสว่าง สิ่งแรกที่สะท้อนเข้ามาในดวงตาคือฝ้าเพดานสีขาวโพลน โรแลนด์ใช้เวลาอยู่นานหลายวินาทีถึงจะหลุดจากความมึนงงหลังตื่น ยิ่งภาพตรงหน้าเริ่มชัดเจนขึ้น เขาก็ยิ่งรู้สึกได้ถึงความแปลกประหลาด

ที่นี่คือที่ใดกัน

เขายันตัวขึ้นนั่ง ก่อนจะพบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่ในห้องที่ ดูเหมือนห้องนอนในยุคปัจจุบัน ด้านล่างคือฟูกอันอ่อนนุ่ม หัวเตียง ด้านหนึ่งมีโคมไฟตั้งโต๊ะกับกระดาดาชูชิววางอยู่ ส่วนอีกด้านมีตู้เสื้อผ้า สีน้ำตาลแดง แสงแดดที่แสบตาส่องทะลุเข้ามาทางหน้าต่างบานเกล็ด จากนั้นสายตาตกลงบนผ้าปูและแขนของเขาจนรู้สึกแสบร้อนเล็กน้อย

ฉิบหาย! หรือว่าการต่อสู้ยังไม่จบ

โรแลนด์หายใจเป็นปริดทิ้ง เขารีบพลิกตัวลงจากเตียงพร้อม ยืนมือเรียกปิ่นออกมา แต่หลังจากเรียกอยู่นาน ในมือก็ยังคงว่างเปล่า เหมือนเดิม

เขายังตกใจว่าเก่า

หรือว่า...กฎในการต่อสู้จะเปลี่ยนไป

เช่นนั้นก็แย่แล้ว ด้วยฝีมือและความเร็วของผู้บริสุทธิ์ หากเดินคู่มา
เข้าไปสู้มือเปล่า ตัวเขาก็มีแต่จะโดนเล่นงานอยู่ฝ่ายเดียว

ไหนบอกว่าจะใช้สถานที่ซึ่งฝังลึกในความทรงจำมากที่สุดมาเป็น
สมรภูมิ ข้าไม่เคยมีความทรงจำอะไรกับห้องบ้าง นี่เลยแม้แต่เสียเดียว!

โรวแลนด์ยองมาที่ประตูห้องนอนช้าๆ ก่อนจะเอาหูแนบกับบานประตู
อยู่ครู่หนึ่ง ด้านนอกมีเสียงขาดๆ หายๆ เหมือนว่าใครกำลังพูดอะไรอยู่

เขาจับลูกบิดประตูอย่างระมัดระวัง จากนั้นค่อยๆ แง้มออกเป็น
ช่องเล็กๆ ด้านนอกเป็นห้องที่มีขนาดกว้างกว่าห้องนอน ดูจากการ
ตกแต่งแล้วเหมือนจะเป็นห้องรับแขก ภายในห้องมีโซฟาที่ว่างเปล่า
และพัดลมตั้งโต๊ะตัวเก่าที่สายไปมาพร้อมส่งเสียงดังหึ่งๆ หน้าโซฟา
มีโต๊ะชาและโทรทัศน์ติดผนัง บนหน้าจอโทรทัศน์ส่องแสงวิบวับออกมา
ไม่หยุด เสียงพูดที่เขาได้ยินน่าจะเป็นเสียงที่ตั้งออกมาจากในนั้น

นอกจากของเหล่านี้แล้ว เขาไม่เห็นใครอยู่ในห้องรับแขกแม้แต่
คนเดียว

นี่มันแปลกเกินไปหน่อยหรือเปล่า

โรวแลนด์สุดท้ายใจลึ้กก่อนจะค่อยๆ เดินเข้าไปในห้องรับแขก

ริบบิ้นสีแดงที่ผูกอยู่บนตะแกรงพัดลมโบกปลิวไสว ลมเย็นๆ
ทำให้เขารู้สึกสดชื่นขึ้นเล็กน้อย ในตอนนั้นเองถึงได้รู้สึกว่อากาศ
ภายในห้องค่อนข้างร้อนทีเดียว เสียงจ๊กจั่นที่ตั้งมาจากนอกหน้าต่าง
บอกให้รู้ว่าเขากำลังอยู่ในช่วงหน้าร้อนของโลกใบนี้

บนโซฟามีนิตยสารวางระจัดกระจายอยู่สี่ถึงห้าเล่ม โรวแลนด์
ลองหยิบหนึ่งในนั้นขึ้นมาพลิกดู เนื้อหาด้านในเป็นข่าวแพ้นักกับดูดวง
ตามแบบฉบับนิตยสารสำหรับผู้หญิง

เขาขมวดคิ้วแน่นกว่าเดิม

ไม่ว่าจะเป็นโลกก่อนหน้าหรือว่าโลกนี้ เขาก็ไม่มีทางที่จะซื้อหนังสือประเภทนี้มาอ่านแน่นอน เห็นได้ชัดว่านี่ไม่ใช่ห้องของเขา

ทันใดนั้นข่าวที่ฉายบนโทรทัศน์ได้ดึงดูดความสนใจของโรแลนด์ไว้อย่างจัง

'เมื่อเย็นวานนี้มหาวิทยาลัยของเมืองเกิดเหตุระเบิดโดยไม่ทราบสาเหตุ อาคารเรียนหลังหนึ่งได้รับความเสียหายอย่างหนัก จากภาพจะเห็นได้ว่าชั้นบนของอาคารเรียนทั้งชั้นพังทลายลงมา บนพื้นเต็มไปด้วยเศษกระจุกที่แตกกระจาย นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เราไปพบกับนักข่าวที่อยู่ในพื้นที่กันดีกว่าครับ'

โรแลนด์อ้าปากค้าง แทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง

'สวัสดิยามบายค่ะทุกท่าน สถานที่ที่ดิฉันยืนอยู่ตอนนี้คือด้านข้างของอาคารเรียนที่เกิดเหตุระเบิดค่ะ'

นักข่าวสาวคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นบนหน้าจอ อาคารเรียนที่อยู่ด้านหลังเธอเป็นสมรภูมิที่เขาสู้กับซีโร!

'พยานที่เห็นเหตุการณ์เล่าว่าตอนนั้นมีเสียงระเบิดดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง เปลวไฟพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าไม่หยุด โชคดีที่อยู่ระหว่างปิดเทอมฤดูร้อนในมหาวิทยาลัยไม่ค่อยมีนักศึกษาอยู่ จึงไม่มีใครได้รับบาดเจ็บจากเหตุระเบิด ตอนนี้ตำรวจได้ทำการปิดล้อมมหาวิทยาลัยเอาไว้แล้ว บรรดานักศึกษาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยต่างถูกย้ายไปพักยังโรงแรมใกล้ๆ โดยมีอาจารย์เป็นผู้ดูแล จนถึงตอนนี้ยังไม่ทราบสาเหตุของการระเบิด

ครั้งนี้คะ'

'คุณคิดอย่างไรกับอุบัติเหตุครั้งนี้ครับ'

'ต้องบอกว่ามันแปลกมากเลยคะ ทุกคนต่างก็รู้ว่าในอาคารเรียนไม่มีทางติดตั้งท่อก๊าซธรรมชาติได้อยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นศูนย์กลางการระเบิดก็อยู่ที่ชั้นบนสุดของอาคารเรียน' นักข่าวสาวพูดออกมารวดเดียว 'มีคนเดียวว่าเป็นเพราะเครื่องบินตก บางคนก็เดาว่าเป็นอุกกาบาตขนาดเล็กที่ร่วงลงมา นอกจากนี้ยังมีคนบอกว่าเป็นฝีมือของมนุษย์ต่างดาวด้วยคะ แต่ไม่ว่าอย่างไรทันทีที่ทางตำรวจได้ข้อสรุปที่แน่ชัดแล้ว ดิฉันจะรีบรายงานกลับไปให้ทราบทันทีคะ'

'ขอบคุณครับ' พิธีกรพยักหน้า 'หลังจากนี้เชิญรับชมข่าวที่น่าสนใจต่อได้เลยครับ ในหน้าร้อนที่ร้อนอบอ้าว นักเรียนควรจะได้พักผ่อนอยู่ที่บ้านมากกว่าออกมาเรียนพิเศษ ตอนนี้ทางกระทรวงศึกษาธิการจึงได้มีประกาศห้ามเปิดห้องเรียนสอนพิเศษออกมา ถ้าท่านพบเห็นเหตุการณ์ดังกล่าว สามารถโทรแจ้งได้ที่เบอร์...'

เนื้อหาครึ่งหลังไม่ได้ล่อยเข้าหูโรแลนด์อีกต่อไป ในหัวของเขามีแต่เรื่องอาคารเรียนถล่มลงมา สมรรภูมิจิตวิญญาณควรเป็นภาพมายาที่ถูกสร้างขึ้นไม่ใช่เธอ! มันจะเป็นจริงได้ยังไงกัน

หลังเย็นหม่ออยู่นาน ฐุๆ เขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงรีบวิ่งไปที่หน้าประตูห้องรับแขก และทันทีที่เขาเปิดประตูบานนอกสุดออกไปกลิ่นความร้อนก็โถมทะลักเข้ามาในห้องอย่างรวดเร็ว

ภาพที่อยู่ตรงหน้าเขาคือโลกในยุคปัจจุบัน!

ตึกสูงตั้งเรียงรายสลักรันเป็นปาคอนกรีตที่แน่นขนัด บนถนนที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตรและผู้คนสัญจรขวักไขว่ ตำแหน่งที่เขายืนอยู่น่าจะเป็นทางเดินบนอพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่ง เมื่อหันหลังไปมอง

ก็เห็นว่าตรงกลางของบานประตูคุณภาพต่ำมีแผ่นป้ายสีทองมีหมายเลข '0825' ติดไว้อยู่ ถ้าเขาเดาไม่ผิด นี่น่าจะหมายถึงห้องที่สี่สิบห้าของ ชั้นแปด

"หลีกทางหน่อยๆ อาย่ายืนขวางทางได้ไหม"

โรแลนด์หันไปตามเสียงอย่างมึนงง ประตูห้องข้างๆ เปิดออกมา ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ หญิงวัยกลางคนกำลังจ้องมองเขาด้วยสายตาทนหด กระทั่งเขาเอี้ยวตัวหลบให้ อีกฝ่ายจึงส่งเสียงเหอะออกมาหนึ่งทีก่อนจะ เดินผ่านไป กลิ่นน้ำหอมคุณภาพต่ำลอยเข้ามาเตะจมูกเขาอย่างแรง

"จริงๆ เลยเชียว สายขนาดนี้แล้วยังไม่ไปทำงานก็ช่างเถอะ นี่ยังมี มัวใส่เสื้อคลุมกางเกงขาสั้นเดินร่อนไปร่อนมาอยู่อีก อายุปูนี่แล้ว ทำอะไรไม่รู้จักกายคนเขาบ้างเลย" อีกฝ่ายเหมือนกำลังบ่นมึนงำแต่ตั้งพอ ให้อลอยเข้าหูโรแลนด์ได้พอดีพอดี สำหรับพวกเธอแล้วเทคนิคแบบนี้ ถือเป็นสิ่งที่เชี่ยวชาญอย่างมาก

โรแลนด์เดินกลับเข้ามาในห้องแล้วปิดประตูดังปัง

"ซีโร่! ใสหัวออกมาเดี๋ยวนี้!"

"อย่ามาหลบๆ ซ่อนๆ ให้เสียเวลา!"

"นี่เป็นสิ่งที่เจ้าสร้างขึ้นมาใช้หรือไม่ เจ้าคงเอาความทรงจำในหัวข้า มาปะติดปะต่อกันกระมัง"

"อย่ามาทำให้ข้าเหนื่อยเลย มันก็แค่ภาพลวงตาเท่านั้น!"

เขาตะโกนอยู่นาน ทว่าในห้องยังคงไม่มีความเคลื่อนไหวอื่นใด

โรแลนด์หยิบถ้วยชาที่วางอยู่บนโต๊ะเขี่ยออกไปที่ผนังสุดแรง ถ้วย ไบนั้นแตกกระจายเป็นเสียงๆ ทันทที

เขากำลังหัวเราะเยาะอยู่ในใจ นี่เจ้าจะไม่ปล่อยข้าไปจริงๆ ใช่ไหม คิดจะขังข้าเอาไว้ที่นั่นหรือ เจ้าทำไม่ได้หรอก ซีโร่!

เขาเคลื่อนไหวโดยไม่รู้ตัวเลยแม้แต่น้อย

สมมติว่านี่เป็นภาพดวงตาที่คล้ายกันกับสมรภูมิจิตวิญญาณ
เช่นนั้นควรทำอย่างไรจึงจะหลุดออกไปได้

ฆ่าตัวตายย่อมเป็นตัวเลือกสุดท้าย โรแลนด์ตัดสินใจเริ่มจากวิธี
ที่ง่ายที่สุดก่อน...นั่นคือทำให้ตัวเองตกลงมาจากที่สูง

เขายกเก้าอี้มาวางซ้อนกันโดยเรียงจากใหญ่ไปเล็ก พนักพิง
ทั้งหมดถูกหันเข้าหาโซฟา ถ้าเกิดล้มเหลวขึ้นมา เขาจะไม่ได้ไม่ต้องเจ็บตัว
มาก

หลังเรียงเสร็จเรียบร้อย เขาก็ค่อยๆ ปีนขึ้นไปบนเก้าอี้ที่ส่ายไปมา
เวลานี้หัวของเขาแทบจะชนกับเพดานอยู่รอมร่อ หากหงายหลังตกลงไป
ก็ค่อนข้างน่ากลัวทีเดียว

แต่โรแลนด์ในตอนนั้นเคยผ่านความตายมาแล้ว ซ้ำยังเป็นความตาย
ที่มาในหลายรูปแบบ ความหวาดกลัวที่ก่อตัวในจิตใจจึงทำอะไรเขาไม่ได้

ระหว่างที่เขาอยู่บนเก้าอี้อันโคลงเคลง ด้านนอกประตูก็มีเสียง
เปิดล็อกดังขึ้น

หรือว่าเจ้าของห้องจะกลับมาแล้ว

ในตอนนั้นเขายังไม่ทันทรงตัวได้นั่ง เก้าอี้ที่วางซ้อนกันอยู่จึงโคลน
ล้มลงมา

ขณะที่มือเท้าตะกุกตะกวยอยู่กลางอากาศ โรแลนด์ที่กำลัง
ร่วงหล่นลงมาก็พยายามหันมองไปที่ประตู เขาเห็นเด็กผู้หญิงอายุ
ประมาณสิบเอ็ดสิบสองเดินเข้ามาในห้อง ด้านหลังสะพายกระเป๋าหนังสือ
ไว้ ผมสีขาวยกกับดวงตาสีแดงทำให้เขาจดจำอีกฝ่ายได้ทันที!

ซีโร่!

เธอก็มีสีหน้าตื่นตกใจที่เห็นโรแลนด์ไม่แพ้กัน

"คุณอา! คุณอาทำอะไรคะเนี่ย"

ภาพเบื้องหน้าหมุนตัวราวกับโลกทั้งใบถล่มลงมาในฉบับปล้น

โรแลนด์กระเด็นตัวลุกขึ้นหอบหายใจอย่างรุนแรง ภาพห้องนอนที่
คืนเคยปรากฏสู่สายตาของเขาอีกครั้ง

ผนังหินสีเทาที่มีรอยแตกกร้าวเล็กๆ ผ้าม่านกำมะหยี่สีนํ้าเงิน และ
หินเวทมนตร์ที่ส่องประกาย...

ที่นี่คือ...เมืองเนเวอริวินเตอร์?

ตึง!

เสียงอ่างไม้หล่นกระทบพื้นดังขึ้น

โรแลนด์หันมองไปตามเสียง ก่อนจะเห็นอันนายีนตะลึงอยู่กับที่
อ่างไม้ที่ตกลงพื้นหมุนวนอยู่สักพัก น้ำร้อนในอ่างหกเลอะบนพรม
จนเปียกไปหมด

จากนั้นหญิงสาวก็โผล่เข้ามาหาเขา

ตอนที่ 633 'ยินดีต้อนรับกลับมา'

"เจ้าผอมลงนะ..."

หลังโอบกอดกันอยู่นาน โรแลนด์ก็ประคองแก้มของเธอขึ้นมา แล้วพูดเสียงเบา

ดวงตาของอันนายังคงกระจ่างใสเหมือนดั่งทะเลสาบ แม้เวลานี้จะมีหยดน้ำไหลออกมา แต่ดวงตาสีฟ้าก็ยังสะท้อนภาพของเขา ได้ครบถ้วนสมบูรณ์ ทว่าร่างกายของเธอชubbผอมกว่าเมื่อก่อนอย่างเห็นได้ชัด โรแลนด์รู้สึกได้ถึงกระดูกสันหลังที่นูนขึ้นมาเล็กน้อย กระดูกไหปลาร้าที่ได้คอเสื้อก็ปูดขึ้นจนเห็นชัดเจนตา ใบหน้าเองก็ไม่อวบอ้อมเหมือนแต่ก่อน

"อภัยให้ข้าด้วย ทำให้เจ้าต้องเป็นห่วงแล้ว" กลืนหอมลยออกมา จากเส้นผมของเธอ ความรู้สึกสงบที่ห่างหายไปนานแทบจะเอ่อล้นในใจของโรแลนด์ แม้ความจริงแล้วจะเพิ่งแยกจากกันไปไม่กี่วัน แต่เขากลับรู้สึกเหมือนไม่ได้เจอเธอมานานกว่าหลายสิบปี

อันนายายหัวพลางเช็ดน้ำตาที่ปกเสื้อของโรแลนด์ "ท่านฟื้นขึ้นมา ก็ดีแล้ว"

"ข้าสลับไปนานเท่าไรกัน สามวัน?...หนึ่งสัปดาห์?" เมื่อเห็นภาพอันนาที่ซุบผอม เขาก็เริ่มรู้สึกไม่ค่อยแน่ใจขึ้นมา

"หนึ่งเดือนกว่า"

โรแลนด์ตกตะลึง "อะไรนะ"

"พูดให้ถูกคือหนึ่งเดือนกับอีกยี่สิบสองวัน" พอเห็นสีหน้าตกตะลึงของเขา อันนาจึงหลุดขำออกมา "ตอนนี้เป็นฤดูใบไม้ผลิแล้ว ท่านไม่สังเกตหรือว่าผ้ามานในห้องถูกเปลี่ยนไปแล้ว"

ข้าสลับไปเกือบสองเดือนเลยหรือนี่ เขาขยับแขนเหมือนไม่อยากจะเชื่อ จากนั้นลองขยับนิ้วเท้าดู แต่ก็ไม่พบว่ามีอาการผิดปกติแต่อย่างใด

"เช่นนั้นข้า...กินดื่มอย่างไร"

"ท่านไม่ได้กิน" อันนาซบลงบนไหล่เขาพลางใช้สองมือจับเสื้อผ้าไว้แน่นราวกับกลัวว่าเขาจะหลับไปอีกครั้ง "มีคนกินแทนท่าน"

"เอ่อ...กินแทนกันได้ด้วยหรือ"

"เป็นพลังของไนต์ฟอลจากสมาคมบลัดแพงก์ นางปลุกเมล็ดพันธุ์แห่งการพึ่งพาในตัวท่าน ส่วนนางแค่ต้องกินมากกว่าปกติหนึ่งมื้อเท่านั้น"

มีวิธีเช่นนี้ด้วย! โรแลนด์ประหลาดใจอย่างมาก ระบบการใช้ชีวิตร่วมกันเช่นนี้ไม่เพียงช่วยรักษาชีวิตเอาไว้ เมื่อดูจากกล้ามเนื้อและเท้าที่ไม่ได้หดเล็กลงแล้วก็เหมือนกับว่าเป็นการเชื่อมร่างกายและระบบหมุนเวียนของสองชีวิตเข้าด้วยกันทีเดียว

หลังอุทานเสร็จ เขาก็หันมองไปยังอ่างไม้ที่ตกอยู่บนพื้น "ขอบใจเจ้ามากนะที่คอยดูแลข้า"

เขาหลับไปนานถึงเพียงนี้ แต่ร่างกายยังคงสะอาดสดชื่นอยู่ เห็นได้ชัดว่าต้องมีคนคอยทำความสะอาดและเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เขาเป็นประจำ คนที่จะทำเรื่องยุ่งยากพวกนี้ได้ทุกวันจะต้องมีความอดทนและความรักอย่างมาก

"เทียบกับสิ่งที่ท่านทำแล้ว เรื่องนี้ถือว่าเล็กน้อยมาก" อันนาตอบเสียงเบา "ท่านเอาชนะศาสนจักรได้ตามที่ให้สัญญาไว้กับแม่มด ตอนนี้พี่น้องในสมิธสวิลล์ยินดีที่จะเสียสละทุกสิ่งเพื่อท่าน ต่อให้ไม่มีข้าคนอื่น ๆ ก็ยังแย่งกันมาดูแลท่าน"

"แต่ข้าอยากให้เป็นเจ้ามากกว่า" โรแลนด์จ้องมองเธอก่อนจะโน้มลงไปจูมพิต

ผ่านไปครึ่งหนึ่งทั้งคู่จึงผละจากกัน สองแก้มของอันนาเป็นสีแดงระเรื่อ "จริงสิ ข้าต้องรีบไปบอกคนอื่น ๆ ก่อน พวกนางต่างรอวันนี้มานานแล้ว"

"ไม่ต่อหรือ" โรแลนด์ระบายยิ้มเจ้าเล่ห์

อันนาหันหน้ามาทันที "ท่านเพิ่งจะฟื้นขึ้นมา ควรพักผ่อนให้มากนะ..."

"แต่ข้ารู้สึกเรี่ยวแรงเต็มเปี่ยมเลยนะ"

"ถึงอย่างนั้นก็ได้" อันนาทูปเขาไปสองสามที ก่อนจะหมุนตัวกลับไปเก็บอ่างไม้ขึ้นมา ในตอนที่เดินไปถึงประตูห้องนอน เธอก็หันกลับมาองเหมือนกลัวว่าเขาจะกลับไปอีกครั้ง "เดี๋ยวข้ากลับมานะ"

"ข้ากลับไปเยอะแล้ว เจ้าไม่ต้องห่วงหรอก" โรแลนด์ยิ้มให้เธอ

กระทั่งอันนาปิดประตูลง เขาก็ขมวดคิ้วขึ้นมา

เหตุใดข้าถึงกลับไปนานถึงเพียงนั้น หรือมันจะเกี่ยวกับเหตุการณ์น่าเหลือเชื่อที่ได้เห็นในโลกแห่งความฝัน

เขารู้สึกไม่สบายใจเอามาก ๆ

ปกติหลังจากตื่นขึ้นมาแล้ว สิ่งที่เราฝันมักจะเลือนหายไปอย่างรวดเร็ว ผลอ ๆ ไม่ถึงวันก็ลืมไปหมดแล้ว แต่จนกระทั่งตอนนี้เขายังจำทุกรายละเอียดในความฝันได้เป็นอย่างดี

เด็กอายุสิบเอ็ดสิบสองคนนั้นคือซีโร่จริงๆ หรือ

เหตุใดนางถึงเรียกข้าว่าคุณอา

แถมสีหน้าตกใจของนาง ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนว่าแสร้งทำเลย
ยิ่งคิดวนไปวนมา โรแลนด์ก็ยิ่งพบว่าจุดที่พิลึกไม่ได้มีแค่อย่าง
สองอย่างเท่านั้น

เมื่อที่เขาเห็นในความฝันไม่ใช่สถานที่ที่เขาเคยอยู่มาก่อนแน่นอน
มหาวิทยาลัยที่ปรากฏอยู่ในข่าวโทรทัศน์คือหลักฐานชั้นดีทีเดียว
มหาวิทยาลัยของเขาถูกสร้างติดกับภูเขา ถือเป็นส่วนหนึ่งของจุดชมวิ
อันมีชื่อเสียงของเมือง บริเวณโดยรอบไม่อนุญาตให้สร้างอาคารสูง
แต่ในข่าวกลับมีตึกสูงระฟ้าเป็นฉากหลังของมหาวิทยาลัย

ตัวอพาร์ทเมนต์เองก็มีปัญหาเหมือนกัน เมื่อดูจากห้องที่เรียงต่อกัน
กับโถงทางเดินแล้ว มันเป็นโครงสร้างอพาร์ทเมนต์ที่เก่าแก่ที่สุด ปกติ
มักจะสร้างกันในปีเจ็ดศูนย์ถึงแปดศูนย์ ดูแล้วขัดกับถนนที่วุ่นวายซึ่ง
อยู่ห่างออกไปร้อยเมตรและตึกสูงใหญ่ที่อยู่ไกลกว่านั้นไม่น้อย

ส่วนประตูหน้าห้องที่มีสีเขียวเข้ม พัดลมตั้งโต๊ะรุ่นเก่า และ
โทรทัศน์สีติดผนังก็ดูไม่เข้ากันอย่างมาก ถ้าเจ้าของห้องไม่ได้มีงานอดิเรก
อะไรเป็นพิเศษก็ไม่น่าจะแต่งห้องรับแขกของตัวเองให้เป็นเช่นนั้น

ทั้งหมดดูแล้วเหมือนจะสมจริง ทว่ากลับมีช่องโหว่อยู่เต็มไปหมด
คำพูดสุดท้ายที่ซีโรตะโกนออกมาว่า 'ข้าไม่มีวันปล่อยเจ้า' ก่อนที่จะ
สลายหายไปนั้น ถือเป็นคำสาปแช่งหรือว่าเป็นแค่คำขู่ให้กลัวกันแน่
บางทีเธออาจสร้างโลกแห่งความฝันที่มีช่องโหว่ขึ้นมาให้เขาสับสน
ถ้าต้องการให้เขาฝันร้ายแค่ไม่กี่ครั้ง ทำเช่นนั้นจะเป็นการวางแผนใหญ่โต
ข่มขู่ไปหน่อยหรือเปล่า

ขณะที่โรแลนด์กำลังครุ่นคิดอยู่นั้น ด้านนอกประตูพลันมีเสียงดัง
ขึ้นมา

แม่มดกลุ่มหนึ่งแห่กันเข้ามาในห้องนอนแล้วล้อมเขาไว้ เมื่อถูก
ทุกสายตาดำจับจ้อง โรแลนด์ก็เริ่มรู้สึกเงินขึ้นมา

"อะแฮ่ม... ข้าไม่เป็นไรแล้ว หลายวันมานี้..."

โลตี่หนึ่งไม่รอให้เขาพูดจบ เธอถลาขึ้นมาบนเตียงแล้วกอดเขาไว้แน่น

"ขอบคุณพระเจ้า" เวन्दี้ประสานมือไว้ที่หน้าอกพลงพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ "ในที่สุดพระองค์ก็ทรงฟื้นขึ้นมาแล้ว"

"พระองค์นี่จริงๆ เลยนะเพคะ" ลิลลี่เบะปาก "ทำพวกเราเป็นห่วงกันตั้งนานถึงเพียงนี้"

"เจ้าห่วงคนอื่นเป็นด้วยหรือ แปลกมากเลยนะนี่" ลูนาบ่นพึมพำ

"คนธรรมดาก็ต้องอ่อนแอกว่าแม่มดอยู่แล้ว" อคาธาหีบศิลา มาตรสมดุลแล้วเดินเข้าไปหาโรแลนด์ "อืม... ไม่มีการตอบสนองของเวทมนตร์ ดูเหมือนเจ้าจะไม่ได้รับเอาพลังของซีโรมา เป็นอย่างไรบ้าง นึกอะไรออกหรือไม่ อย่างเช่นความทรงจำของพระสันตะปาปา"

โรแลนด์ถามอย่างแปลกใจ "เจ้ารู้จักความสามารถนี้ด้วยหรือ"

"พวกเราจับผู้บริสุทธิ์ของศาสนจักรมาได้ จึงค้นความจริงออกมาจากปากพวกนาง"

"เช่นนี่เอง... แต่เหมือนว่าข้าจะไม่ได้รับความทรงจำของนางมาเลย"

"เดี๋ยวก่อนสิ ถ้าเขาถูกความทรงจำสองร้อยกว่าปีทำให้สลบไป และตอนนี้ไม่ใช่เจ้าชายลำดับที่สี่องค์นั้นจะทำอย่างไร" แอชเชสก้าวออกมา "ใครพิสูจน์ได้บ้างว่าเขาคือโรแลนด์ ไม่ใช่ซีโร"

"โอ๊ย ขอละ เจ้าอย่าหาเรื่องในเวลาเช่นนี้ได้หรือไม่" แอนเดรียถลึงตาใส่เธอ

"เขาคือพระราชารโแลนด์ ข้ามันใจ" เสียงในตึงเกลดดังขึ้นมาจากหัวเตียงอีกด้าน สิ่งที่ทำให้โรแลนด์แปลกใจก็คือเธอไม่ได้ปรากฏตัวเหมือนอย่างปกติ

จากนั้นก็เป็นนานา นูก ลีฟ และคนอื่น ๆ... เมื่ออยู่ท่ามกลางเหล่าแม่มดที่เวียนกันเข้ามาสอบถามด้วยความเป็นห่วง เขาก็รู้สึกว่

ความอบอุ่นไหลเวียนไปทั่วทั้งร่างกาย

คนสุดท้ายที่พูดขึ้นมาคือทิลลี

เธอกุมมือของโรแลนด์เอาไว้ ก่อนจะเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า

"ยินดีต้อนรับกลับมา ท่านพี่"

ตอนที่ 634 ไม่มีอะไรต้องกลัวแล้ว

หลังจากนั้นหนึ่งชั่วโมง ในที่สุดโรแลนด์ก็พอจะเข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงที่ตัวเองสลบไปเดือนกว่า

ศาสนจักรได้รับความเสียหายอย่างหนัก กองกำลังลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าถูกทำลายจนเกือบหมดสิ้น ส่วนกองกำลังพิพากษาบาดเจ็บล้มตายไปกว่าครึ่ง ในบรรดาทหารสองพันกว่านายที่หนีกลับไป มีจำนวนไม่น้อยที่กินยาคลุ้มคลั่งเข้าไปแล้ว ไม่ช้าก็เร็วจะต้องตายอยู่ดี

ยิ่งพระสันตะปาปาหายตัวไป กอปรกับหัวหน้าทหารระดับสูงส่วนมากล้วนตายในสนามรบ หลังผ่านสงครามนี้ไปแล้ว เมืองเฮอริมีสคงไม่มีทางมาอยู่ยามกับชายแดนของเกรย์คาสเซิลได้อีก เฉลอๆ อาจจะรับมือกับเดือนแห่งปีศาจครั้งหน้าไม่ไหวด้วยซ้ำ

ทว่ากองทัพที่หนึ่งก็ได้รับความเสียหายไม่น้อยเหมือนกัน

ความเสียหายหลักๆ อยู่ที่การโจมตีอย่างฉับพลันของแบล็กเวลทหารทุกนายที่ไม่ได้สวมศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าแล้วมองดวงตาของเธอล้วนได้รับผลกระทบแตกต่างกันไป ทหารที่บาดเจ็บและล้มตายเจ็ดร้อยกว่านายส่วนใหญ่เป็นเพราะพลังของเธอ

นอกจากนี้เรื่องที่เราแลนดส์ลอปไปก็ส่งผลต่อขวัญและกำลังใจของ กองทัพอย่างมาก

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ขวานเหล็กจึงออกคำสั่งถอยทัพ

โชคดีที่ความสามารถในการทำงานของที่ว่าการเมืองถือว่า ยอดเยี่ยมอย่างมาก ทุกคนพร้อมใจกันปิดข่าวที่โรแลนด์สลอปไปภายในเมือง จึงไม่เกิดความโกลาหลวุ่นวายขึ้นมา พวกเขาประกาศให้ชาวเมือง ทุกคนทราบว่ามีพระราชกฤษฎีกาได้รับบาดเจ็บระหว่างทำสงคราม จำเป็นต้อง พักผ่อนไปสักระยะหนึ่ง ส่วนพิธีศพของทหารในกองทัพที่หนึ่ง ขวานเหล็ก กับบารอฟฟ์ได้ช่วยกันจัดการไปแล้ว

หลังฟังแม่หมดเล่าเรื่องทุกอย่างจนจบ โรแลนด์ก็รู้สึกสนใจ ผู้บริสุทธิ์ที่ถูกจับมาอย่างมาก

"เจ้าบอกว่าพวกนางไม่ได้รู้สึกผูกพันกับศาสนจักรหรือ" เขาหันไป มองออกอากาศ "มีหน้าข้าแม่หมดที่ชื่ออริซาเบลลาที่ยินดีที่จะช่วยพวกเรา ผู้กับปีศาจอีก"

"วานิลลากับแม็กก็ไม่ได้ถูกเลี้ยงดูโดยอัครมุขนายก พวกนางแค่ ถูกตั้งตัวจากสำนักซีให้มาสู้ในสงครามเท่านั้น เรื่องนี้ในตึงเกลได้ทำการ ยืนยันแล้ว" ออกอากาศตอบ "กลับเป็นอริซาเบลลาเสียอีกที่แปลก เหมือน นางจะไม่สนใจว่าต้องทำงานให้ใคร ขอแค่เอาชนะปีศาจได้ก็พอ มีหน้าข้ายังบอกอีกว่าทั้งหมดนี้เป็นความคิดที่พระสันตะปาปาองค์ก่อน ปลุกฝังให้นาง"

"แล้วเจ้าคิดว่าอย่างไร"

"ข้าคิดว่าตอนนี้พวกเราควรเก็บอริซาเบลลาไว้ก่อน"

"แต่นางเป็นผู้บริสุทธิ์ที่ศาสนจักรเลี้ยงดูมา นางเป็นศัตรูของ พวกเรา!" บุกพูดพร้อมขมวดคิ้วแน่น "ถ้าไม่เป็นเพราะนาง แม่หมดที่ชื่อ ซีโรก็ไม่มีทางทำร้ายพระราชินีได้"

"เท่าที่ข้ารู้ เวนดีเองก็ถูกศาสนจักรเลี้ยงดูมาเหมือนกัน"

"จะเหมือนกันได้อย่างไร! เวนดีไม่เคยทำร้ายใครมาก่อน"

"อิซาเบลลาก็ไม่เคยทำร้ายแม่มดคนใดเหมือนกัน ความสามารถของนางส่งผลแค่กับศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าเท่านั้น ในกลุ่มแม่มดมีน้อยคนนักที่จะสวมศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า" อกาธาพูดอย่างไม่ใส่ใจ "ในดิงเกลยืนยันแล้วว่านางไม่ได้โกหก"

"จริงหรือ" โรแลนด์หันมองไปทางหัวเตียงอีกด้าน

ผ่านไปครู่หนึ่งจึงมีเสียงตอบรับที่ไม่ค่อยเต็มใจขึ้นมา "เพคะ"

"สิ่งสำคัญที่สุดก็คือพลังของนาง" อกาธาพูดต่อ "อิซาเบลลาบอกว่าหลุมดำที่บดแสงที่ศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าสร้างขึ้นมา มีการสั่นสะเทือนแบบพิเศษ แต่นางสามารถสร้างการสั่นสะเทือนที่ตรงข้ามขึ้นมา และทำให้ศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าไม่สามารถใช้งานได้ บางทีนี่อาจจะเป็นสิ่งที่ช่วยไขความลับของผู้พิฆาตเวทมนตร์ ข้ายังสงสัยอีกว่านางน่าจะเป็นผู้พิฆาตเวทมนตร์มาแต่กำเนิด หากสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างพลังกับศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าได้อย่างถ่องแท้ ไม่นานว่าแม่มดคนอื่นก็อาจจะทำเช่นนี้ได้เช่นกัน"

ข้อมูลนี้ทำให้บรรดาแม่มดรู้สึกตกใจ

สำหรับพวกเธอหลายคนแล้ว ศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าคือขวากหนามที่ไม่อาจก้าวข้ามได้ และเป็นเพราะศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้านี้พวกเธอจึงต้องทนทุกข์ทรมานจากการกดขี่ของศาสนจักรและขุนนาง

โรแลนด์ลู่บดางพลางใคร่ครวญ ทำลายการสั่นสะเทือนด้วยการสั่นสะเทือนอย่างนั้นหรือ ฟังดูตรงกับคุณสมบัติของคลื่นเลย หรือว่าพลังวิเศษจะกระจายตัวออกมาโดยอาศัยหลักการเดียวกันกับคลื่น

"เช่นนั้นเก็บนางไว้ก่อนเถอะ" เขาคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดออกมา "ส่วนจะจัดการอย่างไร เอาไว้ข้าเจอนางแล้วค่อยว่ากัน"

เห็นได้ชัดว่าในเมืองเนเวอร์วินเตอร์ไม่ได้มีแค่แม่มดที่เป็นห่วงเขา พอล่วงเข้าช่วงบ่าย เจ้าหน้าที่ระดับสูงก็ทยอยกันมาเยี่ยมที่ปราสาท ทุกคนต่างทำสีหน้าเหมือนยกภูเขาออกจากอกหลังได้พบโรแลนด์ โดยเฉพาะเจ้ากรรมที่ว่าการเมืองซึ่งถึงกับพุ่งเข้ามาทักเขาพร้อมร้องให้สะอึกสะอื้น

เนื่องจากเพิ่งฟื้นขึ้นมา เขาจึงไม่ได้ถามถึงงานบ้านงานเมืองมากนัก ส่วนใหญ่เป็นการคุยเล่นและปลอบโยนเสียมากกว่า การหลับไหลเป็นเวลานานทำให้คนที่รู้เรื่องต่างกระวนกระวายใจกันไม่น้อย สิ่งสำคัญที่สุดในเวลานี้จึงเป็นการปลุกขวัญกำลังใจ และบอกให้ทุกคนรู้ว่าพระราชชาของพวกเข่าฟื้นขึ้นมาแล้ว

เย็นวันนั้นภายในเขตปราสาทได้จัดงานเลี้ยงขึ้นมา เจ้าหน้าที่ของที่ว่าการเมืองและกองทัพที่หนึ่งมาร่วมงานกันแทบจะพร้อมหน้า โต๊ะยาวที่แน่นขนัดไปด้วยอาหารถูกจัดวางในสวน

นอกจากนี้เขายังสั่งให้คนนำใจกร้อนๆ ไปแจกที่ลานเมือง ชาวเมืองทุกคนจะได้ร่วมงานเฉลิมฉลองนี้ด้วย

หลังจากงานเลี้ยงจบลง โรแลนด์ก็กลับมาที่ห้องนอนของตัวเอง

"ไนติงเกล" เขาเรียกเสียงเบา

ไม่มีใครตอบรับ

"ไนติงเกล" เขาเรียกซ้ำอีกครั้ง "ข้ารู้ว่าเจ้าอยู่ตรงนี้"

ยังไม่มีวี่แววเคลื่อนไหวใดๆ

โรแลนด์ถอนหายใจ จากนั้นหมุนตัวเดินไปส่องก้วพลางยื่นมือควานหาสะเปะสะปะ ในที่สุดก็คลำไปถูกตัวคน

ไนติงเกลยอมปรากฏตัวออกมา แต่ในขณะที่เธอกำลังจะคุกเข่าลงไป โรแลนด์กลับดึงตัวอีกฝ่ายขึ้นมา

เอ? เหมือนข้าจะแรงเยอะขึ้นหรือไม่

แต่นั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ โรแลนด์ถึงตาใส่เธอแล้วจึงพูดขึ้นมาก่อน "ข้ารู้ว่าเจ้ากำลังรู้สึกผิดเรื่องอะไร แต่นี่ไม่ใช่ความผิดของเจ้า สุดท้ายข้าเองก็ปลอดภัยดี ดังนั้นไม่ต้องโทษตัวเองอีกแล้ว เข้าใจหรือไม่"

"อภาราเคยเตือนหม่อมฉันแล้ว แต่หม่อมฉันก็ยัง...เอ? ฝ่า... ฝ่าบาท?"

โรแลนด์สวมกอดเธอไว้

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเป็นฝ่ายกอดในดิงเกล

เดิมทีโรแลนด์คิดคำพูดปลอบโยนเอาไว้มากมาย แต่พอถึงเวลาเข้าจริง เขากลับเปลี่ยนใจไม่ยอมพูดมันออกมาแล้ว

เขารู้ดีว่าสิ่งที่เธอต้องการจริงๆ คืออะไร

ก่อนจะถูกซีโรในร่างเงาดำพุ่งเข้าโจมตี ในดิงเกลรีบผลักเขาออกโดยไม่ลังเล ภาพแผ่นหลังของเธอที่บังอยู่ข้างหน้ายังคงชัดเจนอยู่ในความทรงจำ ตอนนั้นเธอพร้อมจะสละชีวิตตัวเองเพื่อเขา ในเมื่อได้เจอสตรีเช่นนี้แล้ว เขายังจะต้องการอะไรอีก

"รอก่อนนะ" โรแลนด์พูดเสียงเบา "ข้าจะจัดการเรื่องนี้เอง"

"จัดการ...อะไรเพคะ"

เขาไม่ได้อธิบายต่อ แต่รู้ว่าในดิงเกลจะเข้าใจความหมายของเขา เสียงลมหายใจที่ถี่กระชั้นของเธอคือเครื่องยืนยันชั้นดีที่สุด

ความเจ็บคืออาการบาดเจ็บที่มองไม่เห็น

ในเมื่อไม่อาจทำเป็นไม่รู้ เช่นนั้นเขาก็ขอแบกความรับผิดชอบนี้ไว้เอง

แม้มันจะเป็นหนทางที่เต็มไปด้วยขวากหนามก็ตาม

ร่างกายของในดิงเกลพลันผ่อนคลายลง หลังจากความกดดันสลายหายไปแล้ว สีหน้าของเธอก็กลับมาหนักแน่นอีกครั้ง

ในช่วงเวลาที่อ่อนแอ สิ่งที่ต้องการก็มีเพียงคำสัญญาเท่านั้น

การรอคอยของเธอไม่ได้สูญเปล่า

"อ้อ หม่อมฉันจะรอเพคะ" เธอพูดพลางร้องไห้อย่างเงียบงัน

เห็นกันอยู่ว่าน้ำตาไหลออกมา แต่กลับไม่มีความเศร้าเจ็บป่นอยู่

แม้แต่่น้อย

สัมผัสที่เปื่อยขึ้นและอบอุ่นทำให้หัวใจของโรแลนด์ได้รับการเติมเต็ม

หลังไนติงเกลออกไปแล้ว คือนั้นเขานอนหลับสนิทเป็นอย่างมาก

เมื่อลิ้มดาขึ้นมา ฝ้าเพดานสีขาวก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าเขาอีกครั้ง

เยียม...ฝันเบาเบ้ออีกแล้ว

เนื่องจากเขาค้นพบวิธีออกไปจากที่นี่แล้ว ครั้งนี้จึงไม่ค่อยลนลาน

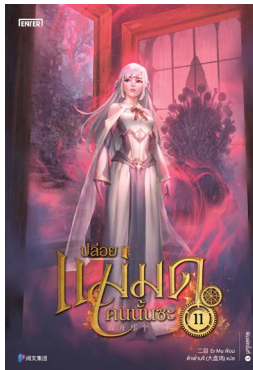
เท่าไร

เขานวดท้ายทอยที่ยังปวดอยู่เล็กน้อยขณะเดินไปยังห้องรับแขก

สายตาดำลันเหลือบเห็นเด็กน้อยผมขาวเดินถือจานออกมาจากห้องครัว

พอดี

"ตื่นแล้วหรือคะ" เธอขมวดคิ้ว "เมื่อวานคุณอาเป็นอะไร"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3y5iNRt>